



Лесик Панасюк

# КАМІНЬ ДОЩУ



Лесик Панасюк

# КАМІНЬ ДОЩУ

поезії

Львів

ГО «Форум видавців»

2013

Збірка віршів переможця 9 Фестивалю  
«Молода Республіка Поетів»  
в межах 20 Міжнародного «Форуму видавців  
у Львові»

Дизайн, верстка: Лесик Панасюк  
Ілюстрація на першій сторінці обкладинки: Roberto Blefari

Це видання здійснене за підтримки  
Львівської обласної ради  
та Львівської обласної державної адміністрації

© Лесик Панасюк, текст,  
оформлення, 2013  
© Roberto Blefari, ілюстрація, 2013  
© ГО «Форум видавців», 2013

## Тільки б сон

Радіо всередині пусте і чорне  
і газети тепер друкують без букв

Я іду вулицею  
але не чую власних кроків  
помічаю знайомого з іншої сторони вулиці  
і гукаю його щоб привітатись  
але з мого рота вилітають кулі мовчання  
які чомусь не схожі на кулі тиші

Я починаю кричати йому руками  
але мої пальці вигнуті  
мої пальці криві і покручені

Та це тільки сон  
тільки сон

## Без дому

Я вигнаний з дому  
хоча й не виходив за двері  
навіть не відчиняв вікно  
але із дому вигнаний

Ти загубила мурашинку світла  
і я боюсь одного дня її не знайти

Відчуваю  
вже бджоли літають біля твоїх очей  
і ти поволі засинаєш від меду на повіках

І ось ти з босими ступками  
обережно уподібнюєшся лелеці  
незвикла до тих місць про які я думаю

Чому я знаю що тобі сняться  
місця де ти ніколи не була  
про які можу знати тільки я  
й чому ти постійно боса

Часом ти засинаєш поряд  
часом просто сидиш поряд  
часом співаєш поряд  
часом їмо разом  
часом розмовляємо довго  
але руки твої постійно однакові

Твої ранкові руки такі як денні  
такі як вечірні й нічні  
але кілька пальчиків  
безстрашними зайченятами  
інколи прибігають із твоїх рук  
складених у кулаки  
наче на них сіли дві мурашинки світла

Наче я не вигнаний з дому  
і живу тут у вагоні метро  
а усі інші люди то просто гості  
які прийшли подивитися на твоїх зайченят  
у моїх руках

## Коли не за руку

Камінь вийнятий з води  
вже скоро не має нічого спільного з водою

Птах струшує із себе синь  
спустившись на землю

Хлопчина з неувімкненим фотоапаратом  
підходить до кожного  
і робить вигляд що фотографує  
перехожого робить піддослідним

Підходить до мене  
а я не камінь у небі  
підходить до тебе  
а ти не пташка у воді



## Я читаю книжку

Я читаю книжку великого формату  
і почуваюсь інвалідом  
і почуваюсь вагітною жінкою

На мене кидають зацікавлені погляди  
листя-погляди  
люди як осінні дерева кидають на мене погляди  
люди як осінні дерева зі зламаними гілками  
що наче руки складені на колінах  
їхні руки наче зламані гілки валяються на колінах

Мої руки  
тримають книжку великого формату  
я почуваюсь інвалідом  
я почуваюсь вагітною жінкою  
мені не поступаються місцем  
навіть після чергового нагадування  
голосу громадського транспорту

## Зуб

Незнайомцям так просто  
розказувати свої таємниці  
хрущі-таємниці випущені з сірникових коробочок  
що сідають на незнайомців  
хтось дозволяє хрущам  
полоскотати себе вусиками  
хтось лякається зганяє із себе таємниці

Цікаво де зараз вони  
на світлофорі біля пішохідного переходу  
чи в супермаркеті  
біля прилавку з молочними продуктами  
де наші хрущі  
в кишені непридбаного плаща  
чи на поличці електрички підвищеного комфорту

Порожні сірникові коробочки  
без таємниць і сірників  
і ти бігаєш по сусідах аби позичити сірників  
аби позичити таємниць  
а мені болить зуб і я чомусь на тебе сердитий  
ніби я хрущ якого замкнули в моєму зубі  
і я кричу тобі випусти мене випусти  
а виходить тільки сердитись

## В такий час

У мене сіпається щока  
наче зараз має вкусити оса  
і в тебе усе валиться з рук

Тоді згадую як діти лякали дерева  
щоб ті губили пташок  
які спочатку падали вниз  
а потім підстрибували наче м'ячики  
але не торкнувшись перед тим землі

Здається щось має статись  
перегоріти лампочка  
вдарити блискавка  
вибухнути тарілка у тебе в руці

В такий час треба просто брати тебе за руку  
і виходити з дому  
куди завгодно  
просто виходити і не озиратись

## Таких простих

Давно не говорила мені приємних слів  
таких простих як стіл  
чи як непомита тарілка  
а я у свої двадцять два жодного разу не бачив  
гір і моря

Не говорю тобі приємних слів  
таких простих як стіл  
чи як непомита тарілка  
напевно боюсь що будуть затиснені  
між кутиками твоїх очей і губ  
боюсь що ідучи в горах  
мою тінь привалить каменем  
йдучи босим по теплому піску  
мою тінь змиє хвиля  
і я стану безтінним  
і стану один

Але може тоді ти скажеш мені  
безцінний чи єдиний  
а можливо я тобі скажу

## Якщо зламати

Часом я щось маленьке і кругле  
ні підійти до тебе  
ні взяти за руку  
качаюсь по колу

Часом голка в мені коле жовток  
але якщо її зламати  
чи ж ти побачиш написане білком  
на білому папері

## Короткозорий хлопчик

Вітер згинає мене  
мов короткозорий хлопчик папірця  
обережно  
придивляючись  
рівно по попереку

Я надто білий для цієї вулиці  
я керамічний зуб цієї вулиці  
я футбольний м'яч  
я ще не написав найкращого свого вірша

Вітер кладе мене до потайної кишені  
не читаючи

## Сніг

Щороку з приходом зими  
видруковую на папірці усі вірші  
які носив у голові впродовж року  
один на одний один на одний  
створюючи щось подібне до снігових заметів

Бо ніхто так не любить сніг як ти  
ніхто так йому не радіє

Я виліплюю снігових нас  
а ти відламуєш з дахів бурульки про кохання  
щоб не пробili нам голови

Чую крижані дзвоники твоїх очей  
що прив'язані прозорими нитками  
до гілочок твоїх брів  
про що вони дзвенять

Ти принесла у цю білизну  
п'ятипелюсткові квіти рук  
сніг-пилок сиплеться до голівок твоїх квітів  
широко розкритих  
і від цього вони ще більше розпускаються

І тільки й чути від тебе  
поглянь  
подивись  
а там  
а тут  
яка краса  
який сніг

Усі дерева цвітуть снігом  
усі дерева вкриті мохом снігу  
але мох снігу підступний  
не вгадаємо де північ де південь  
ми загубились

Ось на березі достигають снігові яблука  
на липі достигають груші  
горіхи на тополях на кленах сливи

Сніг сніг сніг сніг  
сніг сніг сніг

Тільки потім він тане  
і ти знову вважаєш що не пишу тобі віршів



## Свічка

Я приніс гарячу пір'їну  
що із себе нитку виймає  
і у вушко темряви вставляє  
ти пір'їна чи катушка

Голка темряви лежить  
а ми з тобою хрестиком вишиті  
а все довкола гладдю вишите  
чорним на чорному  
але підносиш пір'їну  
і все набуває кольору  
ти пір'їна чи пензлик

Я світлу пір'їну приніс  
чотириколірну  
синеньку  
сірувату  
жовту  
жовтогарячу  
і кожний колір світло віддає

Я приніс пір'їну що плаче  
теплими сльозами плаче  
ти пір'їна чи надто щаслива дівчина

Я приніс пір'їну що меншає  
плаче і меншає  
віддає світло і меншає  
надає кольору і меншає  
виймає із себе нитку  
у вушко темряви вставляє і меншає

Я гарячу пір'їну приніс  
я світлу пір'їну приніс  
бо не зміг зловити воскову пташку  
що моток ниток проковтнула  
тільки пір'їну вирвав  
але й вона вже маленька зовсім

## Намальовані

Намальованими сприймаємо колір тонше  
намальованими сприймаємо все у розрізі

У розрізі  
тонкі що аж світимось

Сливки зробились такими синіми  
що до них летіли птахи  
і в синьому ховались  
а ти з'їла сливку  
і от твої губи уже не впіймати

Який твій третій колір  
який твій розріз найбільший

Груші зробились такими жовтими  
що треба мружитись  
а ми гріємся

Найменші розрізи зі струмом  
найкращі кольори всередині

Вишні зробились червоними  
як рани  
лікуємо вишню

Найкращі вигини всередині  
найбільші розрізи гарячі

Яблука зробились такими зеленими  
наче вікна трави  
відчиняємо вікна  
щоб знаходити брунатних чоловічків трави

Розріж мене тут  
знайди мій п'ятий колір  
вдар мене струмом  
я намальований тут біля тебе

## Інструменти тепла

Бобри сточили нас і загатили річку  
лежимо слухняно у воді  
піднімаємо рівень води  
зупиняємо течію

А скільки із нас можна було б зробити  
інструментів тепла

Тепер тільки слухати  
прозору тонку сопілку горизонту  
бубон сонця з золотими калатальцями

А річкова риба  
бачить у нас чудовий ткацький верстат  
стрибає човниками між нитками води  
скоро буде чим укритись

Діти що біжать до річки  
не звертають на нас уваги  
плещуться хлюпочуть псують візерунки на  
покривалі води  
та й якби побачили нас то не впізнали б

Ніяк не можуть нами бобри натішитись  
обіймають маленьких бобренят і розповідають  
де знайшли і як сточили

Ми гілками зчепились  
ми вкрились водою

Тепер тільки слухати валторни і туби хмар  
тільки скрипки та альти перелітних птахів

Бобер плескає хвостом по воді  
а наші волинки сердець виграють одна одній  
сонні мелодії

## Мовчала про рибу

Я дивився у ставок  
і побачив що моїм лицем пропливла риба  
я не розгледів був то карась окунь  
і взагалі не впевнений чи бачив таку до того

Питав у тебе про ту рибу  
ти мовчала  
наче ніколи про це не дізнаюсь

Часом намагалася ловити мою рибу  
але голими руками її не візьмеш  
залишалася ні з чим  
і постійно мовчала про рибу мого обличчя  
яку ще й досі не змогла впіймати

## Камінь дощу

Під ранок здійнявся дощ  
ти ще спала й світилася зеленим

Я пішов за метеликами дощу  
щоб знайти і врятувати ранкові квіти  
бо квіти зовсім не красиві  
поки їх не дарувати

Приніс тобі жовті білі і сині  
і виявив що якби проліски горіли червоним  
то твої щічки мали би бути снігом  
з-під якого скоро проб'ються такі проліски

Під ранок здійнявся дощ  
а в тебе під шкірою на шиї дзвеніло срібне калатальце

Я пішов за зміями дощу  
які привели до яблук  
вони ще не достигли  
але я знайшов одне  
воно здавалося стиглим

Коли приніс тобі то згадав  
як ти співала мені  
і пісні лоскотали мені щоку і вухо



й мене всередині  
тепер коли чую ті пісні то знаю  
що їх співають неправильно  
не так як ти

Під ранок здійнявся дощ  
а твої брови були як середньовічна в'язь

Я пішов за птахом дощу  
і побачив кущі малини  
нарвав тобі тільки жменю  
щоб не почавити

Ти їла по одній  
і всміхалась  
але я раптом згадав сльози  
ті сльози вони твої  
і вони гарні  
їх не можна витирати

Під ранок здійнявся дощ  
а в тебе з-під повік пробивався чорний вогонь вій

Я пішов за каменем дощу  
я уподібнився каменю дощу  
щоби повернутись

## Під осіннім деревом

Я стояв під осіннім деревом  
піднімав голову догори  
люди що проходили повз  
могли подумати що намагаюся щось унюхати

Дерево сипало червоні губи  
і в цьому падолисті я намагався зловити твої

## АН

Вирізаєш лапки і темні смужки  
із гречаного меду  
а жовті із соняшникового  
крильця з травневого меду вирізаєш  
шелест крилець із меду жу

І випускаєш не аплікацію  
а бджолу що тонула в меду  
нехай летить

## Три рибини і ласиця

Глек у білий горошок  
фарба лущиться і відпадає  
яблуня як глек у білий горошок

У клітці для кролів  
яких уже давно не було  
ще й досі лежала солома  
дудочками тепла  
придивившись я помітив  
що клітку облюбувала ласиця  
бо дверцята були незачинені

Коли підходив ближче  
ласиця стрепенулась і почала тікати  
тікати невидимим бікфордовим шнуром  
чомусь почав бігти за нею

Прошмигнула крізь штахети на город  
на середині городу коли її нагнав  
вона зупинилась засичала показавши зуби  
і знову тікати  
а я лишився стояти посеред городу  
чи то кукурудзою  
чи то колоском ячменю

Потім пішов у ту сторону куди побігла ласиця  
до озера яке майже пересохло  
риба ще хлюпотіла і її можна було ловити руками  
риба хлюпотіла аплодисментами  
я поклав у озеро яблуко з яким сюди прийшов  
наче з білетом  
з трьома окунцями повернувся додому

Після обіду здер усю фарбу з глечика  
і намалював на ньому  
три рибини і руду ласицю

## Ч

Я заснув під черешнею  
не чувши як просяться кісточки  
до ніг матері

А коли прокинувся  
то вже не знав  
чи мене поранили  
чи я ще живий  
чи це все насправді

## Із залізної долоні

Кільце криниці вкрилося тріщинами  
але довга рука ще дотягується  
і дістає мені води  
дивлюсь на маленького себе  
він каже що бачить себе у моєму оці  
заплющую око і не ловлю себе  
можливо не те  
заплющую інше око і залишаюсь у темряві  
дотягуюсь губами до води у залізній долоні  
намагаючись випити себе

Чевез поле чевез ліс  
мокву мовкву заєць ніс  
хлюпотить моїм голосом вода  
відкриваю очі і бачу маленького себе у залізній  
долоні

Морква мокра від водиці  
бо обмита у криниці  
підхоплюю я  
маленький я у відповідь усміхається  
і продовжує

Мокву мовкву заєць ніс  
чемному хлопчині  
а мені він не пвиніс  
бо я плакав нині

Не шкодую маленького себе  
випиваю його із залізної долоні

Кільце криниці вкрите тріщинами  
наче крильця зоряниці  
порожня залізна долоня  
і тільки я



## ЗМІСТ

### КАМІНЬ У НЕБІ

Тільки б сон . . . . .	5
Без дому . . . . .	6
Коли не за руку . . . . .	8
Я читаю книжку . . . . .	9
Зуб . . . . .	10
В такий час . . . . .	11
Таких простих . . . . .	12
Якщо зламати . . . . .	13
Короткозорий хлопчик . . . . .	14
Сніг . . . . .	15

### ПТАШКА У ВОДІ

Свічка . . . . .	17
Намальовані . . . . .	19
Інструменти тепла . . . . .	21
Мовчала про рибу . . . . .	23
Камінь дощу . . . . .	24
Під осіннім деревом . . . . .	26
АН . . . . .	27
Три рибини і ласиця . . . . .	28
Ч . . . . .	30
Із залізної долоні . . . . .	31

Літературно-художнє видання

**Лесик Панасюк**  
**КАМІНЬ ДОЩУ**  
поезії

Верстка: Лесик Панасюк

Формат 70х90/32. Папір офсетний.  
Гарнітура Arsenal. В оформленні використані  
гарнітура Сергія Ткаченка Cedra 4F  
та ілюстрація Roberto Blefari «Twine (inspired by trees)».

Офсетний друк.

Тираж 200 прим.

Видруковано

ТОВ «Дизайн-студія “Папуга”»  
79040 м. Львів, вул. Патона, 19/158  
тел.: (032) 297-00-78

ГО «Форум видавців»

79008 м. Львів, вул. Друкарська, 6  
тел. (032) 276-41-52





## Лесик Панасюк

Поет, дизайнер, ілюстратор, журналіст.

Народився 16 жовтня 1991 року у місті Житомирі.

Учасник багатьох мистецьких акцій та фестивалів. Лауреат літературного конкурсу видавництва «Смолоскип» (2013), переможець фестивалю-конкурсу «Молода республіка поетів» (2013).

Друкувався в сучасній українській періодиці.